

SANNE VAN DER BRUGGEN

Er is nog meer dan genoeg

Eindelijk wind en regen! Het was lang wachten op de herfst dit jaar. Natuurlijk heb ik genoten van de nazomer maar toch kon ik niet wachten tot die voorbij was. Ik had zoveel plannen voor druilerige dagen. De vliering opruimen bijvoorbeeld. En de keukenkastjes, mijn kledingkast, mijn werkkamertje. Ook had ik besloten te stoppen met mijn bedrijfje Sanne Schildert en alles op te zeggen wat daaraan vast zit.

Natuurlijk kun je met mooi weer ook heus wat doen. Samen met mijn man begon ik aan het einde van een warme septemberdag met de vliering. We voerden van alles af: een compleet verteerde oude tent, skeelers en vooral stápels houten latjes en planken die mijn man daar verzameld had omdat die vast ooit nog van pas zouden komen. Met alles wat het huis uit ging voelde ik me een stukje lichter worden. (De man niet, die keek spijtig naar zijn plankjes...)

Ik ruimde de keukenkastjes op, poetste ze en ging verder met mijn werkkamer. Nu ik als zzp'er stop wil ik van deze kamer een plek maken voor mijn dagboek- en brievenschrijverij. Minder spullen, meer rust. Het opruimen is goed gelukt, elke dag geniet ik van het rustige kamertje en ik zit er weer veel vaker.

Met de komst van het herfstweer kroop ik achter de computer en rondde van alles af voor mijn bedrijfje. Ik bewaarde honderd blogs, koppelde de webshop af en maakte een map met alle eindadministratie. Ik verwachtte weer het lichte gevoel, misschien zelfs opluchting, maar dat kwam niet. Eigenlijk voelde het een beetje leeg. Jarenlang was Sanne Schildert een groot deel van mijn leven, al mijn vrije dagen werkte ik eraan, en nu is het weg. De afgelopen twee jaar stond het al op een laag pitje en ik weet dat het zo goed is, maar toch. Het is ook wel mooi om er verdriet bij te voelen, dat geeft natuurlijk aan hoeveel het al die jaren voor me betekend heeft.

Ondertussen zit ik ook midden in het project kledingkast. Overal liggen stapeltjes voor kledingbak, kledingbank en vliering. Ik schaam me voor de hoeveelheid, zou dat niet wat minder kunnen? Waarom sleep ik toch zoveel ons huis in? Hoe ga ik dat veranderen? En waarom ben ik eigenlijk zo als een dolle aan het opruimen? Waarom zo extreem? Het is alsof ik ruimte aan het maken ben voor iets nieuws, alleen weet ik nog niet wat dat nieuwe is.

Heb jij ook weleens van die opruimwoedes? Weet je dan altijd wat er achter zit? En wat levert het je op behalve een opgeruimd huis? Ik ben heel nieuwsgierig naar wat gaat komen en vertrouw erop dat het vanzelf wel duidelijk zal worden. Maar misschien is het ook wel handig om het voorlopig nog niet te weten: er is nog meer dan genoeg op te ruimen.

Sanne van der Bruggen